

pentagram

JO NESBØ

FLEET

FLEET

Jo Nesbø
Pentagram

pentagram
JO NESBØ

Copyright © Jo Nesbø 2003
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Kateřina Křišťůvková 2011

ISBN 978-80-87497-05-0

ČÁST I.

Pátek

Vejece

Blokový dům byl postaven v roce 1898 na jílovité půdě, která se na západní straně trochu sesedla, takže voda tekla přes práh na té straně, kde byl závěs dveří, dál směrem na západ. Stékala po podlaze ložnice a vytvářela na dubových parketách mokrý čůrek, stále směrem na západ. V parketách byla prohlubeň, kde se čůrek na chvíli zastavil, než ho postrčil zezadu další příliv vody, a pak pospíchal jako bojácná krysa směrem k podlahové liště. Tam se voda rozlévala na dvě strany, hledala a jaksi si očichávala místa pod lištou, až našla skulinku mezi koncem parket a zdí. Ve skulině ležela pětikoruna s vyraženým profilem krále Olava a letopočtem 1987, což byl rok předcházející roku, kdy mince vypadla z kapsy tesaři. Jenže to bylo v době hospodářského růstu, bylo třeba bleskurychle vybudovat mnoho podkrovních bytů a tesař se nenamáhal ji hledat.

Vodě netrvalo příliš dlouho najít si cestičku podlahou pod parketami. Kromě průsaku v roce 1968, tedy ve stejném roce, kdy dům dostal novou střechu, tu totiž prkenný záklop ležel, vysychal a smršťoval se nepřetržitě od roku 1898, takže mezera mezi dvěma nejvzdálenějšími smrkovými prkny

ted' byla skoro půlcentimetrová. Pod škvírou dopadala voda na jeden z trámů, který ji odváděl dál směrem na západ a do vnější zdi. Tam se voda vsakovala do vápenné omítky a malty, kterou před více než sto lety namíchal zedník a otec pěti dětí Jacob Andersen. Stejně jako ostatní zedníci v Oslu tehdejší doby si Andersen připravoval svoji maltu a omítku. Nejenže používal vlastní, unikátní směsný poměr vápna, písku a vody, nýbrž měl navíc jednu specialitu: koňské žíně a prasečí krev. Jacob Andersen se totiž domníval, že žíně a krev dobře pojí a dodávají omítce větší pevnost. Neměl to ze své hlavy, jak alespoň vyprávěl překvapeným kolegům. Jeho skotský otec a dědeček používali tytéž suroviny z ovcí. A přestože se vzdal skotského příjmení a vzal si příjmení svého zednického mistra, neviděl důvod, proč by se měl vzdávat šestisetletých zkušeností. Někteří zedníci se domnívali, že to je nemorální, jiní byli toho názoru, že je společen s ďáblem, ale většina se mu jen vysmívala. Možná právě jeden z oněch posledně jmenovaných uvedl v život příběh, který, jak se ukázalo, se v tom vzkvétajícím městě, jež se tehdy nazývalo Kristiania, uchytil. Jeden kočí ze čtvrti Grünerløkka se oženil se svou sestřenicí z Värmlandu a společně se přestěhovali do Plachetní ulice do jednopokojového bytu s kuchyní v jednom z blokových domů, na jejichž výstavbě se Andersen podílel. První dítě tohoto manželského páru přišlo bohužel na svět s tmavými kudrnami a hnědýma očima a vzhledem k tomu, že oba manželé byli světlolásí a modroocí – a manžel byl navíc od přírody žárlivý – svázal muž jedné noci ženu, odvedl ji do sklepa a zazdil ji tam. Stála tam svázaná a sevřená mezi dvěma vrstvami zdiva a její křik efektivně tlumily silné zdi. Manžel si patrně myslel, že se vlivem nedostatku vzduchu udusí, jenže pokud zedníci něco uměli, pak zajišťovat dostatečné větrání. Nakonec se ta ubožačka pustila do zdi holými zuby. A možná by to mělo výsledky vzhledem k tomu, že Skot Andersen používal krev a žíně, a proto se domníval, že může ve směsi

ušetřit na dražším vápně, kvůli čemuž byly jeho zdi poréz-
nější a nyní se pod nápořem silných vārmlandských zubů
rozpadaly. Jenže ženina lačnost po životě bohužel způsobila,
že si nabírala do úst příliš velké kusy malty a cihel. Nakonec
je nedokázala ani rozkousat, ani spolknout, ani vyplivnout a písek,
drobné kamínky a kousky vypálené hlíny jí ucpaly průdušnici.
Zmodrala v obličejí, srdce jí začalo bít pomaleji a nakonec přestala dýchat.

Jak by většina lidí řekla, byla mrtvá.

Jenže podle legendy chuť prasečí krve způsobila, že si ta
nešťastnice myslela, že je stále naživu. A díky tomu najednou
bez potíží vyklouzla z lana, jímž byla svázaná, prosmykla se
zdi a začala znovu chodit. A někteří starší lidé ve čtvrti
Grünerløkka si dodnes pamatují z dětství příběh o ženě s
prasečí hlavou obcházející okolí s nožem v ruce a uřezávající
hlavičky malým dětem, které byly pozdě večer ještě venku,
protože aby úplně nezmizela, potřebovala cítit v ústech chuť
krve. Nicméně jen málokdo znal jméno onoho zedníka, a tak
zedník Andersen dál nezdolně vyráběl svou speciální maltovou
směs. Když tři roky poté, co dozdil blokový dům, kde teď teče
voda, spadl z lešení a zanechal po sobě dvě stě korun a kytaru,
chybělo ještě skoro sto let do doby, než začali zedníci používat
ve svých cementových směsích umělá, žíním podobná vlákna
a než v jedné milánské laboratoři zjistili, že zdi v Jerichu
byly zpevněny krví a velbloudími žíněmi.

Většina vody se nicméně nevsakovala do zdi, nýbrž stékala
dolů. Protože voda, zbabělost a chtíč si vždy hledají nejnížší
bod. První vodu pohltila hrudkovitá práškovitá poválová
hlína mezi trámy, jenže vody přitékalo stále víc a hlína se
nasákla, voda jí pronikla a promáčela vydání *Aftenposten*
ze dne 11. července 1898, které hlásalo, že konjunktura ve
stavební branži patrně nyní dosáhla vrcholu a že bezskrupulózní
spekulanty s nemovitostmi snad teď čekají horší časy. Na straně
tři stálo, že policie stále nemá žádné stopy

v případě vraždy mladé švadleny, která byla nalezena minulý týden ubodaná v koupelně. V květnu byla u řeky Aker objevena dívka zavražděná a zohavená podobným způsobem, ale policie nechce odpovědět na to, zda spolu oba případy souvisí.

Voda stékala z novin, protékala prkenným záklopem pod nimi a kapala na vnitřní stranu olejem napuštěného textilního podhledu. Protože ten byl v souvislosti s průsaky v roce 1968 proděravěn, kapala voda těmito otvory a vytvářela kapky, jež se držely pevně tak dlouho, dokud neztěžkly natolik, že zemská přitažlivost překonala přilnavost; pak se pustily a padaly volným pádem tři metry a osmdesát centimetrů. Tam voda přistávala. Ve vodě.

Vibeke Knutsenová silně potáhla z cigarety a vyfoukla kouř otevřeným oknem ve čtvrtém patře. Bylo odpoledne, teplý vzduch stoupal z rozpáleného asfaltu na dvoře a odnášel s sebou kouř o kousek výš podél bledě modré fasády, kde se rozplýval. Zpoza druhé strany střechy byly slyšet zvuky nějakého auta na obvykle velmi frekventované Ullevålské ulici. Jenže teď byla doba dovolených a město se téměř vyliidnilo. Na parapetu ležela moucha a všech šest nohou jí trčelo do vzduchu. Neměla dost rozumu na to, aby odletěla z toho vedra. V části bytu obrácené do Ullevålské ulice bylo chladněji, ale Vibeke Knutsenová neměla ráda ten výhled. Hřbitov Našeho Spasitele. Plný slavných lidí. Mrtví slavní lidé. V přízemí se nacházel obchod, kde prodávali „pomníky“, jak stálo na vývěsním štítě, to znamená náhrobky. Tomu se nepochybně říká být nablízku trhu.

Vibeke Knutsenová si opřela čelo o chladné okenní sklo.

Byla ráda, když nastala vedra, ale její radost rychle vyprchala. Už teď se jí stýská po chladnějších nocích a lidech na ulicích. Dneska zašlo do galerie pět zákazníků před obědem a tři po obědě. Vykouřila z čiré nudy jeden a půl krabičky cigaret, začalo jí bušit srdce a měla tak podrážděný krk, že

když zavolal šéf, aby se jí zeptal, jak to jde, nemohla skoro ani mluvit. Nicméně sotva došla domů a dala vařit brambory, už cítila, jak ji znovu přepadá chuť.

Vibeke Knutsenová přestala kouřit poté, co před dvěma roky potkala Anderse. Nežádal ji o to. Naopak. Při jejich setkání na Gran Canaria si dokonce u ní vyžebal cigaretu. Jen tak pro legraci. A když spolu začali pouhý měsíc po návratu do Osla bydlet, pronesl jako jednu z prvních věcí to, že trochu pasivního kouření snad jejich vztah snese. A že vědci zabývající se výzkumem rakoviny určitě přehánějí. Den nato se rozhodla. O pár dní později se zmínil u večeře, že už ji dlouho neviděl s cigaretou, a ona odpověděla, že vlastně nikdy nebyla silný kuřák. Anders se usmál, naklonil se přes stůl a pohladil ji po tváři.

„Víš co, Vibeke? Měl jsem ten pocit celou dobu.“

Uslyšela, jak to v hrnci za ní zabublalo, a podívala se na cigaretu. Ještě tři šluky. Potáhla poprvé. Nechutnalo to nijak.

Ani si nevzpomíná, kdy opět propadla kouření. Možná loni, asi v té době, kdy Anders začal jezdit na dlouhé služební cesty. Nebo začátkem roku, kdy už pracoval přesčas skoro každý večer? Bylo to proto, že je nešťastná? Je nešťastná? Nikdy se nehádali. Jenže spolu taky skoro nespali, ačkoli to bylo kvůli tomu, že Anders tolik pracuje, jak prohlásil, a tím tu debatu ukončil. Ne že by jí to nějak zvlášť chybělo. Když spolu zřídka s vlažným zájmem souložili, připadalo jí, jako by Anders ani nebyl přítomen. A nakonec zjistila, že u toho nemusí být přítomná ani ona.

Ale nikdy se nehádali. Anders neměl rád, pokud někdo zvyšoval hlas.

Vibeke se podívala na hodinky. Čtvrt na šest. Kde je? Jestliže měl přijít pozdě, dával jí to alespoň vždycky vědět. Típla cigaretu, nechala ji spadnout do dvora, otočila se ke sporáku a podívala se na brambory. Do největšího z nich zapíchla vidličku. Jsou skoro hotové. Na bublající hladině plavalo ně-

kolik malých černých chuchvalců. Zvláštní. Jsou z brambor, nebo z hrnce?

Právě se snažila vzpomenout si, co v hrnci vařila naposledy, a vtom se otevřely vchodové dveře. Z chodby uslyšela sípavý dech a zvuk skopávaných bot. Anders došel do kuchyně a nahlédl do lednice.

„Co máme?“ zeptal se.

„Karbanátky.“

„Aha...“ Tón hlasu mu na konci stoupl a vytvořil otazník, o kterém věděla, co asi znamená. Už zase maso? Neměli bychom mít trochu častěji rybu?

„To bude dobrotu,“ pronesl bezvýrazně a naklonil se nad brambory.

„Cos dělal? Jsi úplně propocení.“

„Nemůžu jít večer na trénink, tak jsem jel na kole nahoru k Sognsvannu a zpátky. Co jsou ty chuchvalce ve vodě?“

„Nevím,“ odpověděla Vibeke. „Všimla jsem si jich až teď.“

„Nevíš? Copak ses kdysi málem nestala kuchařkou?“

Bleskurychle popadl jeden z chuchvalečků mezi palec a ukazováček a strčil si prsty do pusy. Vibeke zírala na jeho zátylek. Na prořídle hnědé vlasy, které jí zpočátku připadaly tak krásné. Upravené a přiměřeně dlouhé. S pěšinkou na straně. Vypadal tak spořádaně. Na mnohé působil jako člověk s budoucností.

„Jak to chutná?“ zeptala se.

„Nijak,“ odpověděl ještě stále nakloněný nad sporák. „Jako vejce.“

„Vejce? Ale já jsem ten hrnec myla...“

Najednou se zarazila.

Anders se otočil. „Co je?“

„Něco tu... kape,“ ukázala na jeho hlavu.

Svrástil čelo a zvedl ruku k zátýlku. Pak oba jako na povel zaklonili hlavy a podívali se na strop. Na bílém podhledu visely dvě kapky. Vibeke, která byla mírně krátkozraká, by je sotva viděla, pokud by byly čiré. Jenže nebyly.

„Vypadá to, že Camilla tam má potopu,“ konstatoval Anders. „Dojdi na ni zazvonit, já seženu domovníka.“

Vibeke zamžourala ke stropu. A pak dolů na chuchvalce v hrnci.

„Proboha,“ šeptla a cítila, jak se jí znovu rozbušilo srdce.

„Co je?“ zeptal se Anders.

„Dojdi pro domovníka. Pak spolu zazvoňte u Camilly. Já zatím zavolám policii.“

Pátek

Seznam dovolenkářů

Hlavní sídlo osloského policejního ředitelství na Grønlandu se nacházelo na vyvýšenině táhnoucí se od Grønlandu směrem ke čtvrti Tøyen a byl odsud výhled na východní část vnitřního centra. Byla to budova ze skla a z oceli, dokončená v roce 1978. Nikam se nenakláněla, stála naprosto rovně a kancelář Telje Torp Aasen ARCHITEKTI za ni obdržela cenu. Pracovníkovi telekomunikací, který pokládal kabely ve dvou dlouhých kancelářských křídlech o sedmi a devíti podlažích, byl přiřčen invalidní důchod a od otce se mu dostalo spršky nadávek, když spadl z lešení a zlomil si páteř.

„Celých sedm generací jsme byli zedníci a balancovali jsme mezi nebem a zemí, dokud nás zemská přitažlivost nepřipoutala k zemi. Můj dědeček se pokusil tomu prokletí uniknout, ale ono ho pronásledovalo i přes Severní moře. Takže ten den, kdy ses narodil, jsem sám sobě slíbil, že tebe nesmí potkat takový osud. Myslel jsem si, že jsem to dokázal. Pracovník telekomunikací. Co má ksakru pracovník telekomunikací co dělat šest metrů nad zemí?“

A mědí právě v těch kabelech, které syn položil, proběhl ten den signál z operační centrály přes stropy vylité prefab-

rikovanou cementovou směsí nahoru do kanceláře Bjarneho Møllera, šéfa oddělení vražd, v šestém patře, kde právě Møller uvažoval o tom, jestli se těší na nastávající dovolenou s rodinou na chatě, kterou si pronajali v Osu nedaleko Bergenu, nebo jestli se toho děsí. Os v červenci znamenal s vysokou pravděpodobností naprosto příšerné počasí. Teď by Bjarne Møller rád vyměnil vlnu veder hlášenou v Oslu za trochu přeháněk. Jenže zabavit dva velmi energické chlapce ve slejváku za pomoci pouhého balíčku karet, v nichž chybí srdcový kluk, to bude asi oříšek.

Bjarne Møller poslouchal hlášení, přitom si protahoval dlouhé nohy a drbal se za uchem.

„Jak to zjistili?“ zeptal se.

„Prosakovalo to k sousedům,“ odpověděl hlas z operační centrály. „Domovník a soused tam zvonili, nikdo neotevřel, ale dveře nebyly zamčené, tak vešli dovnitř.“

„Fajn. Pošlu tam dva svoje lidi.“

Møller zavěsil, povzdechl si a projížděl prstem seznam lidí ve službě, ležící pod plastovou podložkou na psacím stole. Polovina oddělení je pryč. Tak je to v době dovolených každý rok. Aniž by to znamenalo, že by se obyvatelé Osla ocitali ve zvláštním nebezpečí, neboť místní zločinci patrně také dávali přednost troše volna v červenci, který představoval očividně mrtvou sezonu, co se týče trestných činů spadajících pod oddělení vražd.

Møllerův prst se zastavil u jména Beáty Lønnové. Vytkal číslo oddělení kriminalisticko-technické expertizy v Kjølberské ulici. Nikdo to nebral. Počkal, dokud hovor nepřeskočil na ústřednu.

„Beáta Lønnová je v laboratoři,“ informoval ho vysoký hlas.

„Tady je Møller z oddělení vražd. Spojte mě s ní.“

Čekal. Karl Weber, nedávno penzionovaný šéf oddělení kriminalisticko-technické expertizy, přetáhl Beátu Lønnovou z oddělení loupežných přepadení na technické. Møller to

považoval za další důkaz neodarwinistické teorie o tom, že jedinou hnací silou individua je snaha předat dál vlastní geny. A Weber se očividně domníval, že těch má Beáta Lønnová spoustu. Na první pohled působili Karl Weber a Beáta Lønnová dost rozdílně. Weber byl morous a choleric, Lønnová byla tichá našedlá myška, která se od chvíle, co opustila policejní akademii, červenala, kdykoli na ni někdo promluvil. Ale policejní geny měli shodné. Jejich geny byly onoho zapáleného typu a způsobovaly, že pokud oba ucítili kořist, dokázali všechno a všechny vytěsnit a soustředit se výhradně na jedinou stopu, jedinou indicii, jedinou videonahrávku, jediný vágní popis, dokud to nakonec nezačalo dávat tak či onak smysl. Několik zlých jazyků tvrdilo, že Weber a Lønnová patří do laboratoře a ne mezi lidi, kde je pro kriminalisty nauka o člověku navzdory všemu důležitější než otisky bot a uvolněné vlákno z bundy.

Weber a Lønnová s nimi byli zajedno, co se laboratoře týkalo, ale nikoli v tom, co se týkalo otisků bot a uvolněných vláken.

„Lønnová.“

„Dobrý den, Beáto. Tady Bjarne Møller. Neruším?“

„To tedy ano. Co se děje?“

Møller jí to stručně vysvětlil a sdělil jí adresu.

„Pošlu tam taky dva svoje lidi,“ dodal.

„Koho?“

„Uvidím, koho najdu. Jsou dovolené, víte.“

Møller zavěsil a dál jel prstem po seznamu.

Zastavil se u Toma Waalera.

Kolonka pro datum dovolené byla prázdná. To Bjarneho Møllera nepřekvapovalo. Občas se zdálo, že si snad vrchní komisař Tom Waaler nikdy nebere dovolenou, ano, že možná dokonce ani nespí. Jako kriminalista představoval na oddělení vražd jeden ze dvou trumfů. Vždy na místě, vždy připraven a téměř vždy dobré výsledky. A na rozdíl od toho

druhého kriminalistického esa byl Tom Waaler spolehlivý, měl naprosto bezchybnou pověst a všichni si ho vážili. Krátce řečeno: ideální podřízený. A vzhledem k jeho neoddiskutovatelným řídicím schopnostem karty také předpovídaly, že až nastane správný čas, převezme po Møllerovi vedení a stane se šéfem oddělení vražd.

Møllerův vyzváněcí tón pronikal příčkami.

„Waalera,“ pronesl znělý hlas.

„Møller. Máme...“

„Okamžik, Møllere. Jen ukončím druhý hovor.“

Bjarne Møller čekal a přitom bubnoval prsty do desky stolu. Tom Waaler by se mohl stát vůbec nejmladším šéfem oddělení vražd. Byl to snad právě jeho věk, co v Møllerovi občas vyvolávalo jistý neklid při pomyšlení na odpovědnost, která měla být právě Tomovi postoupena? Nebo to snad byly ty dvě střelecké epizody? Dvakrát sáhl vrchní komisař během zatýkání po zbrani a jako jeden z nejlepších střelců ve sboru se v obou případech trefil přesně. Jenže Møller věděl, že právě ony dvě epizody mohou nakonec paradoxně ovlivnit volbu nového šéfa oddělení vražd v Tomův prospěch. Policejní inspekce neodhalila během šetření nic, co by mohlo naznačovat, že Tom Waaler nestřílel v sebeobraně, naopak došla k závěru, že v obou případech projevil Waaler v kritických situacích dobrý úsudek a ráznost.

„Omlouvám se, Møllere. Mobil. Co byste potřeboval?“

„Máme tu případ.“

„Konečně.“

Zbytek hovoru byl vyřízen v deseti vteřinách. Teď už zbýval jen poslední člověk.

Møller pomýšlel na strážmistra Halvorsena, jenže na seznamu stálo, že je na dovolené doma ve Steinkjeru.

Projížděl sloupec dál. Dovolená, dovolená, nemoc.

Šéf oddělení vražd ztěžka vzdychl, když se jeho prst zastavil u jména, o němž doufal, že se mu vyhne.

Harry Hole.

Osamělý vlk. Pijan. *Enfant terrible* jeho oddělení. Ale – kromě Toma Waalera – nejlepší kriminalista v šestce. Kdyby toho nebylo a také kdyby nebylo skutečnosti, že si Bjarne Møller v průběhu let vypěstoval perverzní zálibu v pokládání hlavy na špalek kvůli tomu problémovému policistovi se sklony k alkoholismu, byl by Harry Hole už dávno ze sboru pryč. Normálně by byl Harry Hole první, komu by volal a zadal mu tu práci, jenže situace nebyla normální.

Nebo přesněji řečeno: byla ještě nenormálnější než obvykle.

Vyhrotilo se to před čtyřmi týdny. Poté, co Hole loni v zimě znovu otevřel starý případ vraždy Ellen Gjelténové, své nejbližší kolegyně, která byla ubita u řeky Aker, ztratil zájem o všechny ostatní případy. Problém byl v tom, že případ Ellen byl dávno objasněn. Jenže Harry stále více podléhal jisté mánii a Møller začal upřímně řečeno mít obavy o jeho duševní rovnováhu. Vyostřilo se to před měsícem, kdy se u něj Harry zjevil s konspiračními teoriemi, z nichž Møllerovi vstávaly vlasy na hlavě. Jenže když došlo na věc, neměl nic, co by mohlo dokázat jeho fantastické obžaloby vůči Tomovi Waalerovi nebo jim alespoň dodat na větší pravděpodobnosti.

A pak Harry prostě zmizel. Po několika dnech zavolal Møller do hostince U Schrøderů a dozvěděl se to, čeho se obával: že do toho Harry zase spadl. Møller uvedl u Harryho jména na seznámech, že má dovolenou, aby tak zakryl jeho absenci. Ještě jednou. Harry o sobě zpravidla dával po týdnu vědět. Teď uplynuly týdny čtyři. Dovolená skončila.

Møller se podíval na telefonní sluchátko, vstal a došel k oknu. Bylo půl šesté, a přesto byl park před policejním ředitelstvím téměř liduprázdný, jen sem tam vzdoroval vedru nějaký uctíváč slunce, který zůstal ve městě. Na ulici Grønlandsleiret sedělo osaměle pod markýzami společně se svou zeleninou pár majitelů obchůdků. Dokonce i auta – navzdory nulovému provozu – jela pomaleji. Møller si uhla-

dil vlasy vzad, zvyk, který ho provázel celý život, ale o němž jeho manželka tvrdila, že by se ho teď měl zbavit, jinak ho budou lidé podezřívát, že si dělá přehazovačku. Opravdu nemá jinou alternativu než Harryho? Møller sledoval nějakeho muže vrávorajícího ulicí Grønlandsleiret. Tipoval, že to zkusí u Havrana. Tipoval, že ho vyhodí. Tipoval, že skončí u Boxera. Na stejném místě, kde byla učiněna jasná tečka za Elleniným případem. A možná i za policejní kariérou Harryho Holea. Møller byl pod tlakem, brzy se bude muset rozhodnout, co udělá s problémem Harry. Jenže to je záležitost budoucnosti, teď tu má tenhle případ.

Møller zvedl sluchátko a pomyslel si, že se chystá nasadit Harryho a Toma Waalera společně na jeden případ. Doba dovolených je pěkné svinstvo. Z budovy policejního ředitelství vylétl elektrický impulz a telefon začal vyzvánět kdesi, kde panoval chaos. V bytě v Sofiině ulici.

Pátek

Probuzení

Ještě jednou vykřikla a Harry Hole otevřel oči.

Slunce probleskovalo mezi líně plovávajícími závěsy a skřípot brzdící tramvaje na ulici Pilestredet pomalu dozníval. Harry se pokusil zorientovat se. Leží na podlaze ve vlastním obýváku. Oblečený, ne-li dokonce slušně oblečený. Ne-li živý, pak naživu.

Obličej mu jako vlhké šminky pokrýval pot a srdce mu poskakovalo lehce a hekticky jako pingpongový míček na cementové podlaze. S hlavou to bylo horší.

Harry na chvíličku zaváhal, než se rozhodl dál dýchat. Strop a zdi kolem rotovaly, jenže v bytě nebyl jediný obrázek, jediný lustr, jehož by se mohl pohled zachytit. Koutkem oka zahlédl polici na knihy Ivar, opěradlo židle a zelený konferenční stůl z obchodu Elevator. V každém případě už tedy nemusí dál snít.

Zase ta stará známá noční můra. Jako přibitý, neschopný se pohnout se snažil bezmocně zavřít oči, aby se nemusel dívat na její ústa otevřená a zkroucená v němém výkřiku. Ty velké, prázdně zírající oči s něnou obžalobou. Když byl malý, bývala to jeho mladší sestra Ses. Teď je to Ellen Gjel-

tenová. Dřív bývaly výkřiky němé, nyní znějí jako nařikající brzdy. Nevěděl, co je horší.

Harry ležel naprosto tiše a zíral mezi závěsy na sálající slunce visící nad ulicemi a blokovými domy čtvrti Bislett. Letní ticho narušovala pouze tramvaj. Harry nemrkal. Jen zíral, dokud se slunce nezměnilo ve žluté pulzující srdce na tenké mléčně modré membráně pumpující vedro. Když byl malý, říkala mu matka, že dětem, které se dívají přímo do slunce, vypálí paprsky zrak a budou muset chodit po zbytek života každý den se sluncem v hlavě. Právě o to se snažil. Slunce v hlavě, které vypálí všechno ostatní. Jako třeba obrázek Elleniny roztříštěné lebky ve sněhu u řeky Aker a stín vznášející se nad celým případem. Tři roky se ten stín snažil polapit. Jenže ani to nedokázal. A právě když si myslel, že ho má, šlo všechno do hajzlu. Nedokázal nic.

Ráchel...

Harry opatrně zvedl hlavu a podíval se na černé, mrtvé oko telefonního záznamníku. Záznamník neprojevil známky života po celé ty týdny, které uplynuly od doby, kdy se vrátil domů ze schůzky s šéfem kriminálky a Møllerem u Boxera. Nejspíš i tohle slunce vypálilo.

Krucinál, tady je teda vedro!

Ráchel...

Už si vzpomíná. V jednom okamžiku se v tom snu obličej změnil a získal Rácheliny rysy. Ses, Ellen, matka, Ráchel. Ženské obličej. Jako v jediném konstantně tepajícím, pulzujícím pohybu se všechno změnilo a splynulo v jedno.

Harry zasténal a nechal hlavu opět klesnout na parkey. Zahlédl nad sebou láhev balancující na okraji stolu. Jim Beam z Clermontu, Kentucky. Obsah byl pryč. Vypařil se, rozplynul se. Ráchel. Harry zavřel oči. Nic se nevrátilo.

Netušil, kolik je hodin, jen to, že už je hodně. Nebo málo. Že je to každopádně nesprávná doba k probuzení. Nebo lépe řečeno ke spánku. V tuhle denní dobu by měl člověk dělat něco jiného. Měl by pít.

Harry se vyhrabal do kleku.

V kalhotách mu něco vibrovalo. Tohle ho vzbudilo, teď to cítí. Zavřený noční motýl, který zoufale třepotá křídly. Sáhl do kapsy a vytáhl mobilní telefon.

Harry kráčel pomalými kroky směrem ke čtvrti St. Hanshaugen. Bolest hlavy mu tlačila na zadní stranu očních bulv. Adresa, kterou mu dal Møller, byla v docházkové vzdálenosti, Harry si cákl trochu vody do obličeje, v jedné z láhví ve skříňce pod dřezem našel hlt whisky a doufal, že procházka mu pročistí mozek. Minul Underwater. Od šestnácti do tří, od šestnácti do jedné v pondělí, v neděli zavřeno. Sem obvykle moc nechodil vzhledem k tomu, že hostinec U Schrøderů, kde byl štamgastem, ležel v paralelní ulici, jenže jako většina alkoholiků měl Harry v mozku místo, kam se automaticky ukládala otevírací doba nálevení.

Zašklebil se na svůj odraz v ušmudlaných okenních tabulkách. Někdy příště.

Na rohu zabočil doprava do Ullevålské ulice. Nerad chodil Ullevålskou. Byla to ulice pro auta, ne pro lidi. To nejlepší, co dokázal o Ullevålské ulici říct, bylo to, že pravý chodník poskytuje ve dnech, jako je tento, trochu stínu.

Harry zastavil před blokovým domem s číslem, které mu bylo řečeno, a přešel ho pohledem.

V přízemí se nacházela prádelna s červenými pračkami. Na skle byla pověšena cedulka s informací o tom, že je otevřeno každý den od 8.00 do 21.00 a že nyní nabízejí dvacetiminutové sušení za sníženou cenu třiceti korun. Vedle otáčejícího se bubnu seděla tmavá žena v šálu a zírala do prázdna. S prádelnou sousedila výloha s náhrobky a ještě dále visel zelený neonový štít s nápisem KEBAB nad prostorem, který byl zároveň rychlým občerstvením a obchodem s potravinami. Harry klouzal pohledem po špinavé fasádě. Nátěr na starých oknech byl rozpraskaný, ale arkýřová okna ve střeše naznačovala, že nad čtyřmi běžnými podlažními se

nacházejí nové podkrovní byty. A nad nově instalovanými zvonky vedle rezavých železných vrat byla namontována kamera. Peníze z bohatší západní části města pomalu, ale jistě plynou i do chudších východních čtvrtí. Zazvonil na nejhořejší zvonek, kde stálo „Camilla Loenová“.

„Ano?“ ozvalo se v reproduktoru.

Møller ho varoval, přesto sebou Harry trhl, když uslyšel Waalerův hlas.

Harry se pokusil odpovědět, ale nedokázal z hlasivek vytlouct zvuk. Odkášlal si a učinil nový pokus.

„Hole. Otevřete.“

Vrata zabzučela a Harry uchopil studenou, drsnou kliku z černého železa.

„Ahoj!“

Harry se otočil.

„Ahoj, Beáto.“

Beáta Lønnová byla trochu menší než průměrné postavy, měla krátké středně světlé vlasy, modré oči a nebyla ani ošklivá, ani hezká. Shrnutí: na Beátě Lønnové toho nebylo moc nápadného. S výjimkou oblečení: bílá kombinéza připomínající skafandr.

Harry jí přidržel vrata, aby mohla dovnitř procpat dva kovové kufry.

„Zrovna jsi přišla?“

Když ho mýjela, snažil se nedýchat přímo na ni.

„Ne. Musela jsem ještě dojít do auta pro zbytek věcí. Už jsme tady půl hodiny. Někde ses praštil?“

Harry si přešel prstem po strupu na nose.

„Očividně.“

Následoval ji dalšími dveřmi vedoucími ke schodišti.

„Tak co tam nahoře máme?“

Beáta postavila kufry před zelené dveře výtahu a rychle na něj pohlédla.

„Myslela jsem si, že jednou z tvých zásad je nejdřív se podívat a až pak se ptát.“ Stiskla přivolávač.

Harry přikývl. Beáta Lønnová patřila k té části lidstva, která si pamatuje všechno. Dokázala oddrmit detaily kriminálních případů, které on sám už dávno zapomněl a které se staly v době, kdy ještě chodila na policejní akademii. Navíc měla neobvykle dobře vyvinutý gyrus fusiformis – tu část mozku, co si pamatuje obličej. Psychologové ji podrobili testování a byli z toho úplně paf. Ještě aby si nepamatovala to málo, co ji stihl naučit, když spolu loni pracovali na sérii loupežných přepadení.

„Při prvním příchodu na místo činu chci být co nejvíc otevřený vlastním dojmům, ano,“ odvětil Harry a trhl sebou, když se dal výtahový stroj náhle do pohybu. Začal po kapsách hledat cigarety.

„Jenže si nemyslím, že bych právě tenhle případ dostal na starost.“

„Proč ne?“

Harry neodpověděl. Vytáhl z levé kapsy kalhot pomačkanou krabičku cigaret značky Camel a vyklepl z ní zlomenou cigaretu.

„Ano, už si vzpomínám,“ usmála se Beáta. „Říkal jsi na jaře, že pojedete na dovolenou. Do Normandie, vid? Ty šťastlivče...“

Harry si vsunul cigaretu mezi rty. Chutnala hnusně. A jeho bolestem hlavy nejspíš taky nijak neprospěje. Pomohla by jediná věc. Zamžoural na hodinky. Pondělí. Od šestnácti do jedné.

„Z Normandie sešlo,“ odušil.

„Cože?“

„Ne, kvůli tomu to není. Je to kvůli tomu, že ten případ má na starosti tamten nahoře.“

Harry silně potáhl z cigarety a pokývl vzhůru.

Beáta se na něj dlouze zadívala. „Dej si pozor, aby se z toho nestala posedlost, Harry. Nech to plavat.“

„Nech to plavat?“

Harry vyfoukl kouř.

„Ublížíje lidem, Beáto. Ty bys to přece měla vědět.“

Beáta vmžiku zrudla.

„Tom a já jsme prožili krátký románek, to je všechno, Harry.“

„Nebylo to v té době, kdy jsi chodila s modřinami na krku?“

„Harry! Tom mě nikdy...“

Beáta náhle zmlkla, když si uvědomila, že zvýšila hlas. Ozvěna rozhovoru se rozléhala chodbou, ale přehlušil ji výtah, který před nimi zastavil s tlumeným zaduněním.

„Nemáš ho rád. Takže si něco namlouváš. Tom má jisté kladné stránky, které neznáš.“

„Hm.“

Harry típl cigaretu o zeď, Beáta zatím otevřela dveře výtahu a nastoupila.

„Ty se mnou nepojedeš nahoru?“ zeptala se a hleděla na Harryho, který stál před výtahem s pohledem strnule upřeným na cosi. Výtah. Má za dveřmi zatahovací mříž. Jednoduchá černá železná mříž, kterou člověk odsune a pak ji za sebou zasune, aby se výtah rozjel. A zase ten křik. Němý. Cítil, jak mu po celém těle vyráží pot. Hlt whisky nestačil. Ani náhodou.

„Děje se něco?“ zeptala se Beáta.

„Kdepak,“ zachraptěl Harry. „Jen nemám rád tyhle staré výtahy. Půjdu po schodech.“

Pátek

Statistika

Blokový dům měl opravdu podkrovní byty, dva. Dveře jednoho z nich byly otevřené, ale přelepené oranžovou policejní plastovou páskou napnutou mezi zárubněmi. Harry pod ni skloupl svých sto devadesát pět centimetrů, a když se na druhé straně vztyčil, musel rychle popojít, aby neztratil rovnováhu. Ocitl se uprostřed obývacího pokoje s dubovými parketami, se zkoseným stropem a střešními okny. Bylo tady vedro jako v sauně. Byt byl mrňavý a minimalisticky zařízený, přesně jako jeho vlastní byt, jenže tady podobnost také končila. V tomhle bytě stála nejnovější pohovka z designového obchodu s nábytkem Hilmers Hus, konferenční stůl R. O. O. M. a malý patnáctipalcový televizor Philips v ledově modrém průhledném plastu, ladící se stereosoupravou. Harry viděl otevřenými dveřmi do kuchyně a ložnice. To bylo vše. A panovalo tady zvláštní ticho. U dveří do kuchyně stál uniformovaný policista se založenými rukama, pohupoval se na podpatcích, potil se a s povytaženým obočím pozoroval Harryho. Když Harry sáhl po služebním průkazu, zavrtěl s úšklebkem hlavou.

Všichni na mě hledí jako na zvíře v kleci, pomyslel si Harry. Přejel si rukou přes obličej.

„Kde je výjezdová skupina?“

„V koupelně,“ odpověděl policista a pokývl směrem k ložnici. „Lønnová a Weber.“

„Weber? Začali snad teď povolávat i důchodce?“

Policista pokrčil rameny. „Jsou dovolené.“

Harry se rozhlédl kolem sebe.

„Dobrá, ale dejte uzavřít vstup do domu a vrata. Lidi se tu courají sem a tam.“

„Ale...“

„Koukněte se, je to součást místa činu, jasné?“

„Rozumím,“ začal policista skřípavě a Harry pochopil, že si dvěma větami zajistil ve sboru dalšího nepřítele. Jejich zástup byl dlouhý.

„Jenže já jsem dostal jasný rozkaz...“ pokračoval policista.

„... hlídkovat tady,“ pronesl hlas z ložnice.

Ve dveřích se zjevil Tom Waaler.

Navzdory tmavému obleku neměl pod hustou tmavou kšticí ani kapičku potu. Byl to pěkný muž. Ne snad přímo přitažlivý, ale měl rovnoměrné, symetrické rysy. Nebyl tak vysoký jako Harry, ovšem mnozí by na dotaz ohledně jeho výšky překvapivě tvrdili, že je vysoký. Možná ten dojem vyvolávalo Waalerovo vzpřímené držení těla. Nebo nenucená sebedůvěra, díky níž pociťovala většina lidí vůči Waalerovi obdiv, ale také se nechávala nakazit pocitem bezpečí, uvolnila se a chovala se přirozeně. Dojem krásy pocházel možná také z fyzické kondice, žádný oblek nedokázal skrýt to, že Tom Waaler pětkrát týdně posiluje a trénuje karate.

„A bude tady hlídkovat dál,“ pokračoval Waaler. „Právě jsem poslal výtahem dolů jednoho chlapíka, který uzavře to, co je potřeba. Všechno je pod kontrolou, Hole.“

Poslední slova pronesl tak plochým tónem, že si člověk mohl vybrat, jestli to bude chápat jako konstatování, nebo jako otázku. Harry si odkašlal.

„Kde je?“

„Tady uvnitř.“

Waler nasadil ustaraný výraz, když se Harrymu uhýbal, aby mohl projít kolem. „Praštil jste se někde, Hole?“

Ložnice byla zařízena jednoduše, vkusně a romanticky. Ustlaná postel pro jednoho, ale s místem pro dva stála těsně u nosného trámu, do něhož bylo vyřezáno něco jako trojúhelník a přes něj srdce. Možná značka nějakého milence, pomyslel si Harry. Na stěně nad postelí visely tři zarámované fotografie nahých mužů, z eroticko-společenského hlediska určitě na hranici mezi softpornem a skutečným uměním. Pokud mohl Harry vidět, žádné osobní fotografie ani předměty.

K ložnici přiléhala koupelna. Ta byla velká jen natolik, aby se do ní vešlo umyvadlo, záchod, sprcha bez závěsu a Camilla Loenová. Ležela na vykachlíčkové podlaze s obličejem natočeným ke dveřím, ale s pohledem obráceným vzhůru, směrem ke sprše, jako by čekala na víc vody.

Ležela nad odtokem a pod bílým promočeným županem, který měla rozevřený, byla nahá. Beáta stojící ve dveřích pořizovala snímky.

„Už někdo zjistil, jak dlouho je mrtvá?“

„Soudní patolog je na cestě,“ odpověděla Beáta. „Ale rigor mortis se zatím nerozvinul a není ani ještě úplně studená. Řekla bych maximálně několik hodin.“

„Netekla ze sprchy voda, když ji soused s domovníkem našli?“

„Ano, a?“

„Teplá voda mohla udržet tělesnou teplotu a zpomalit posmrtné tuhnutí.“

Harry se podíval na hodinky. Čtvrt na sedm.

„Myslím, že můžeme říct, že zemřela kolem páté.“

To pronesl Walerův hlas.

„Proč?“ zeptal se Harry, aniž se otočil.

„Žádné stopy nenasvědčují tomu, že by s tělem bylo hýbáno, takže můžeme vycházet z toho, že byla zavražděna ve sprše. Jak vidíte, zakrývají tělo a župan odtok. Kvůli tomu tu

vznikla potopa. Domovník, který sprchu vypnul, prohlásil, že byla puštěná naplno, a já jsem zkontroloval tlak vody. Na podkrovní byt je dost dobrý. V tak malé koupelně nemohlo trvat dlouho, než voda přetekla přes práh a dotekla do ložnice. A ne moc dlouho, než si našla cestičku k sousedům. Žena o patro níž vypověděla, že bylo přesně sedmnáct dvacet, když si všimla, že shora kape voda.“

„To je před pouhou hodinou,“ poznamenal Harry. „A vy jste tu už půl hodiny. Zdá se, že všichni reagovali nezvykle rychle.“

„Všichni asi ne,“ kontroval Waaler.

Harry neodpověděl.

„Mám na mysli soudního patologa,“ usmál se Waaler. „Už tady měl být.“

Beáta přestala fotografovat a vyměnila si s Harrym pohled.

Waaler se dotkl její paže.

„Zavolej mi, kdyby něco. Jdu si do trojky promluvit s domovníkem.“

„Dobře.“

Harry počkal, dokud Waaler neopustil místnost.

„Můžu...?“ zeptal se.

Beáta přikývla a ustoupila.

Podrážky Harryho bot mlaskaly po mokré podlaze. Pára se srazila na všech plochách v místnosti a stékala v čůrcích dolů. Zrcadlo vypadalo, jako by plakalo. Harry si předřepil, ale musel se opřít o stěnu, aby neztratil rovnováhu. Nadechl se nosem, cítil však jen pach mýdla – žádné další pachy, o nichž věděl, že tu musí být přítomné. Dysosmie, dočetl se Harry v jedné knize, kterou mu půjčil Stále Aune, psycholog spolupracující s oddělením vražd. Některé pachy jeho mozek prostě odmítá registrovat a v knize stálo, že takhle forma částečné ztráty čichu bývá často zaviněna emočním traumatem. O tom Harry nic nevěděl. Věděl jen, že necítí pach mrtvol.

Camilla Loenová byla mladá. Tak asi mezi sedmadvaceti a třiceti, odhadoval Harry. Pěkná. Podsaditá. Měla hladkou a opálenou pleť, ale s prosvítající bledostí, kterou mrtví získávají velmi rychle, tmavé vlasy, jež by byly jistě trochu světlejší, kdyby si je vysušila, a malý otvor v čele, který určitě nebude vidět, až pracovník pohřební služby udělá své. Jinak moc práce mít nebude, jen zamaskovat něco, co vypadá jako boule nad pravým očním důlkem.

Harry se soustředil na ten černý kruhový otvor v čele. Nebyl o moc větší než průměr propisovací tužky. Občas ho překvapilo, jak malý otvor může připravit člověka o život. Jenže někdy to bylo matoucí, protože kůže se následně opět smrštila. Harry počítal s tím, že v tomto případě byl projektil větší než otvor.

„Smůla že leží ve vodě,“ pronesla Beáta. „Jinak bychom na ní třeba našli vrahovy otisky prstů, vlákna nebo stopy DNA.“

„Hm. Čelo má každopádně nad vodou. A očividně na něj nedopadalo ani moc vody ze sprchy.“

„Cože?“

„Kolem otvoru, kterým prošla kulka dovnitř, je černá zaschlá krev. A na kůži jsou patrné stopy po střelném prachu. Možná nám tenhle malý otvor hned prozradí pár věcí. Lupu?“

Aniž zvedl oči od Camilly Loenové, natáhl Harry ruku, ucítil solidní tíhu německé optiky a začal zkoumat okolí vstřelu.

„Co vidíš?“

Beátin tichý hlas mu zazněl těsně u ucha. Vždy dychtivá naučit se něco dalšího. Harry věděl, že zanedlouho už ji nebude mít co naučit.

„Hustota šedých částic střelného prachu okolo vstřelu naznačuje, že byla střelena zblízka, ale ne z bezprostřední blízkosti. Odhaduju to na vzdálenost tak půl metru.“

„Vážně?“

„Asymetrie v hustotě částic střelného prachu naznačuje, že střelec stál výš než oběť a že mířil šikmo dolů.“

Harry opatrně otočil mrtvé ženě hlavu. Čelo ještě neměla úplně studené.

„Žádný otvor výstřelu,“ konstatoval. „To posiluje domněnku o šikmém vstřelu. Možná před vrahem klečela.“

„Dokážeš poznat, jakou použil vrah zbraň?“

Harry zavrtěl hlavou. „To musí určit patolog ve spolupráci s chlapy z balistiky. Ale já vidím, jak se hustota částic zmenšuje, a to naznačuje, že mohlo jít o zbraň s krátkou hlavní. Tedy o pistoli.“

Harry systematicky přejížděl pohledem po mrtvole, snažil se zapamatovat si všechno, ale cítil, že částečné alkoholové umrtvení odfiltrovává detaily, které by se mu mohly hodit. Ne, které by se *jim* mohly hodit. Tohle není jeho případ. Přesto když došel k rukám, všiml si, že něco chybí.

„Kačer Donald,“ zamumlal a sklonil se ještě víc nad zohavenou ruku.

Beáta na něj nechápavě pohlédla.

„Takhle je malují v komiksech,“ vysvětlil Harry. „Se čtyřmi prsty.“

„Já komiksy nečtu.“

Chyběl ukazováček. Zůstaly po něm jen černé chuchvalce sražené krve a lesklá vlákna šlach. Samotný řez byl rovný a pěkný. Harry opatrně přiložil špičku svého prstu k tomu, co bíle svítilo v růžovém mase. Lomová plocha kosti byla naprosto hladká a rovná.

„Štípačky,“ poznamenal. „Nebo hodně ostrý nůž. Prst se našel?“

„Ne.“

Harry pocítil náhlou nevolnost a zavřel oči. Několikrát se nadechl a vydechl. Pak oči opět otevřel. Pro to, že měla oběť odříznutý prst, mohla existovat řada vysvětlení. Nebyl důvod, proč začít uvažovat tím směrem, jakým se sám pouštěl.

„Možná vyděrač,“ navrhl Beáta. „Ti s oblibou používají štípačky.“

„Možná,“ zamumlal Harry, vstal a všiml si vlastních zřetelných šlápot na tom, o čem se domníval, že to jsou růžové dlaždičky. Beáta se sklonila a vyfotografovala zblízka obličej mrtvé.

„Hodně krvácela.“

„To proto, že měla ruku ve vodě,“ odpověděl Harry. „Voda brání krvi se srážet.“

„Že by všechna ta krev byla jen z odříznutého prstu?“

„Ano. A víš, co to naznačuje?“

„Ne, ale mám dojem, že mi to brzo dojde.“

„To znamená, že vrah Camille Loenové odřízl prst, ještě když jí bilo srdce. Tedy než ji zastřelil.“

Beáta se zašklebila.

„Skočím dolů promluvit si se sousedy,“ informoval ji Harry.

„Camilla už tam nahoře bydlela, když jsme se sem nastěhovali,“ vyprávěla Vibeke Knutsenová a pokukovala po svém partnerovi. „Moc jsme s ní do styku nepřišli.“

Seděli společně s Harrym v obývacím pokoji ve čtvrtém patře, přímo pod podkrovním bytem. Pokud by to člověk nevěděl, mýslil by si, že tu bydlí Harry. Oba partneri seděli vzpřímeně na krajíčku pohovky, zatímco Harry se pohodlně rozvaloval v jednom z křesel.

Harrymu připadali jako nerovný pár. Oběma bylo přes třicet, ale Anders Nygård byl hubený a šlachovitý jako maratonský běžec. Bledě modrou košili měl čerstvě vyžehlenou a vlasy střižené nakrátko. Rty tenké a řeč těla roztěkanou. Jeho obličej byl upřímný a chlapecký, téměř nevinný, vyzařovala z něj však askeze a přísnost. Rusovlasá Vibeke Knutsenová měla hluboké dolíčky od smíchu a tělesnou kyprost, kterou ještě podtrhoval přiléhavý top s leopardím vzorem. A vypadala, jako by si už odžila pěkný kus života. Vrásky nad rty vypovídaly o mnoha cigaretách a vrásky smíchu kolem očí o spoustě zábavy.

„Co dělala?“ zeptal se Harry.

Vibeke pohlédla na svého partnera, a protože neodpověděl, ujala se opět slova sama.

„Pokud vím, pracovala v nějaké reklamní agentuře. Design nebo tak něco.“

„Nebo tak něco,“ zopakoval Harry a s vlažným zájmem si udělal poznámku do bloku před sebou.

Byl to trik, který používal při výslechu. Jestliže se na ně člověk nedívá, víc se uvolní. A jestliže se tváří, jako by ho to, co povídají, nudilo, snaží se automaticky říct něco, co by mohlo zaujmout jeho pozornost. Že se nestal novinářem. Měl dojem, že k novinářům, kteří pracují opilí, se přistupuje s větší tolerancí.

„Měla přítele?“

Vibeke zavrtěla hlavou.

„Milence?“

Vibeke se nervózně zasmála a znovu se podívala na svého partnera.

„Neposloucháme u dveří,“ prohlásil Anders Nygård. „Myslíte, že ji zabil milenec?“

„Nevím,“ odpověděl Harry.

„Chápu, že *nevíte*.“

Harry si všiml podráždění v jeho hlase.

„Jenže my, co tu bydlíme, bychom dost rádi věděli, jestli to je osobní záležitost, nebo jestli nám tu po okolí běhá šílený vrah.“

„Může vám tu po okolí běhat šílený vrah,“ odvětil Harry, odložil pero a vyčkával.

Viděl, jak sebou Vibeke Knutsenová na pohovce trhla, ale soustředil se na Anderse Nygård.

Pokud mají lidé strach, rychleji je ovládne vztek. Základní poučka z prvního ročníku na policejní akademii míněná jako rada, jak zbytečně nevyprovokovat bojící se lidi. Harry zjistil, že mu větší užitek přináší opak. To, když je provokuje. Vztekli lidé často říkají věci, které si ani nemyslí. Nebo lépe řečeno věci, které nemají v úmyslu ventilovat nahlas.

Anders Nygård se na něj bezvýrazně podíval.

„Ale pravděpodobnější je, že viníkem je její přítel,“ dodal Harry. „Milenec nebo někdo, s kým udržovala vztah, a koho odmítla.“

„Proč?“ Anders Nygård objal Vibeke kolem ramen.

Vypadalo to komicky, protože jeho ruka byla tak krátká a její ramena tak široká.

Harry se v křesle protáhl.

„Statistika. Můžu si zapálit?“

„U nás se nekouří,“ odvětil Anders Nygård s pousmáním.

Harry si všiml, že Vibeke sklopila zrak, když vracel krabičku zpátky do kapsy kalhot.

„Co myslíte tou statistikou?“ zeptal se muž. „Co vás vede k názoru, že ji můžete aplikovat na takový individuální případ, jako je tenhle?“

„No... Než odpovím na vaše otázky – máte trochu povědomí o statistice, pane Nygârde? Normální rozdělení, signifikance, směrodatná odchylka?“

„Ne, ale...“

„Fajn,“ přerušil ho Harry. „Protože v tomhle případě to není potřeba. Sto let kriminalistické statistiky z celého světa nám totiž říká jedinou základní věc. Že to udělal její milenec. Nebo jestli žádného neměla, pak někdo, kdo se za něj považoval. To je odpověď na vaši první otázku. I na tu druhou.“

Anders Nygård popotáhl a pustil Vibeke.

„Ale to je naprosto amatérské, vždyť o Camille Loenové nic nevíte.“

„Správně,“ podotkl Harry.

„Tak proč to tedy říkáte?“

„Protože jste se ptal. A jestli jste skončil s dotazy, možná bych já mohl pokračovat se svými?“

Anders Nygård se zatvářil, jako by chtěl ještě něco dodat, ale rozmyslel si to a vztekle zíral do stolu. Harry se mohl mýlit, ale zdálo se mu, že mezi dolíčky ve tvářích Vibeke zahlédl nepatrný úsměv.

„Myslíte si, že Camilla Loenová brala drogy?“ zeptal se Harry.

Anders Nygård trhl hlavou. „Proč bychom si to měli myslet?“

Harry zavřel oči a čekal.

„Ne,“ odpověděla Vibeke. Hlas měla tichý a měkký. „Myslíme, že ne.“

Harry otevřel oči a vděčně se na ni usmál. Anders Nygård se na ni podíval s mírným údivem.

„Dveře nebyly zamčené, je to tak?“

Anders Nygård přikývl.

„Nepřipadalo vám to zvláštní?“ pokračoval Harry.

„Ani ne. Byla přece doma.“

„Hm... Vy máte na dveřích obyčejný zámek a já jsem si všiml, že jste...“

Pokývl směrem k Vibece.

„... zamkla, když jsem vešel.“

„Je trochu ustrašená,“ vysvětlil Anders Nygård a poplácal svoji partnerku po koleni.

„Oslo už není takové jako dřív,“ dodala Vibeke.

Její pohled se krátce střetl s Harryho pohledem.

„To máte pravdu,“ přitakal Harry. „A zdá se, že si to myslela i Camilla Loenová. Její byt měl dvojitý bezpečnostní zámek a zevnitř řetízek. Nepřipadala mi jako žena, která by se šla sprchovat a nechala odemčené dveře.“

Anders Nygård pokrčil rameny. „Třeba si dotyčný otevřel zámek paklíčem, když byla ve sprše.“

Harry zavrtěl hlavou. „Paklíčem se otevírají bezpečnostní zámky jenom ve filmech.“

„Možná už s ní někdo v bytě byl?“ navrhl Vibece.

„A kdo?“

Harry tiše čekal. Když pochopil, že ticho nikdo neprolomí, vstal.

„Někdo od nás vás pozve k výslechu. Zatím děkuju.“

V chodbě se otočil.

„Mimochodem, kdo z vás zavolal policii?“

„Já,“ odpověděla Vibeke. „Zavolala jsem tam a Anders šel zatím pro domovníka.“

„Ještě než jste ji našli? Jak jste věděla...“

„Ve vodě, co k nám kapala, byla krev.“

„Aha? Jak jste to poznala?“

Anders Nygård přehnaně rezignovaně vzdychl a položil Vibeke ruku na zátylek: „Byla červená, vid’?“

„No,“ namítl Harry. „Červené jsou i jiné věci.“

„Správně,“ podotkla Vibeke. „Nebylo to kvůli barvě.“

Anders Nygård se na ni překvapeně podíval. Usmívala se, ale Harry si všiml, že se vymanila zpod ruky svého partnera.

„Žila jsem s jedním kuchařem a provozovali jsme spolu malou hospůdku. Naučila jsem se o jídle pár věcí. Mimo jiné to, že krev obsahuje proteiny a že pokud ji nalijete do hrnce s vodou, která má vyšší teplotu než šedesát pět stupňů, srazí se a vytvoří chuchvalce. Přesně tak, jako když v horké vodě praskne vejce. Když Anders ty chuchvalce z vody olízl a řekl, že chutnají jako vejce, pochopila jsem, že to je krev. A že se stalo něco vážného.“

Anders Nygård pootevřel ústa. Pod opálením najednou i on zbledl.

„Dobrou chuť,“ zamumlal Harry a šel.

Pátek

Underwater

Harry nesnášel tematické hospody. Irské hospody, hospody s obsluhou nahoře bez, sport bary nebo – a ty byly nejhorší – hospody, kde byly notorickými štamgasty známé osobnosti a kde na stěnách visely jejich fotografie. Tématem hospody Underwater byla nejasná námořní směsice potápění a plachtařské romantiky. Jenže poté, co se Harry podíval na dno čtvrtému půllitru, přestalo ho zajímat akvárium s bublající zelenou vodou, potápěčské helmy i rustikální interiér vyvedený ve vrzavém dřevě. Mohlo to být horší. Když tu byl naposledy, začali lidé najednou vyskakovat a zpívat operní árie a on měl na okamžik pocit, že muzikál konečně dostihl realitu. Rozhlédl se kolem sebe a s uspokojením konstatoval, že nikdo ze čtyř hostů v lokále nevypadá, že by měl v úmyslu v brzké době propuknout ve zpěv.

„Dovolenková atmosféra?“ zeptal se dívky za pultem, když před něj postavila nové pivo.

„Je sedm hodin.“ Vrátila mu zpátky na stovku místo na dvoustovku.

Kdyby mohl, šel by ke Schrøderům. Jenže měl vágní dojem, že tam je nežádoucí, a neměl nervy to zjišťovat. Ne

dnes. Vzpomínal si na útržky úterní příhody. Nebo to bylo ve středu? Někdo se začal rýpat v tom, jak byl tehdy v televizi a mluvilo se o něm jako o norském policejním hrdinovi, protože zastřelil v Sydney jednoho vraha. Nějaký maník to komentoval, měl k tomu pitomé poznámky. Některé z nich byly bohužel dost trefné. Došlo na pěstní souboj? To se nedalo vyloučit, ačkoli zranění na kloubech a na nose, s nimiž se probudil, mohla být způsobena také tím, že zakopl na dlažbě v Dovreské ulici.

Začal mu zvonit mobil. Harry se podíval na číslo a konstatoval, že ani tentokrát to není Ráchel.

„Zdravíčko, šéfe.“

„Harry? Kde jste?“ Hlas Bjarneho Møllera zněl ustaraně.

„Pod vodou. Co se děje?“

„Pod vodou?“

„Voda. Brakická voda. Bublínková voda. Zdáte se mi – jak se to říká – rozrušený.“

„Jste opilý?“

„Ne dost opilý.“

„Cože?“

„Nic. Dochází mi baterie, šéfe.“

„Jeden z policistů, kteří byli na místě činu, vyhrožoval tím, že na vás napíše hlášení. Tvrdí, že když jste tam přišel, byl jste očividně opilý.“

„Proč ‚vyhrožoval‘, a ne ‚vyhrožuje‘?“

„Vymluvil jsem mu to. Byl jste opilý, Harry?“

„Samozřejmě že ne, šéfe.“

„Jste si úplně jistý, že teď mluvíte pravdu, Harry?“

„Jste si úplně jistý, že to chcete vědět?“

Harry slyšel, jak Møller na druhém konci zasténal.

„Takhle to nemůže pokračovat, Harry. Budu nucen to zrazit.“

„O. K. Začněte tím, že mě odvoláte z toho případu.“

„Cože?“

„Slyšel jste dobře. Nechci pracovat s tou sviní. Nasadte na ten případ někoho jiného.“

„Nemáme dost lidí na to...“

„Tak mě radši vykopněte. Je mi to fuk.“

Harry si strčil telefon do náprsní kapsy. Slyšel, jak mu Møllerův hlas slabě vibruje na prsní bradavce. Vlastně to bylo celkem příjemné. Harry dopil zbytek piva, vstal a vy-potácel se do horkého letního večera. Třetí taxík, na který zamával v Ullevålské ulici, zastavil a vzal ho.

„Holmenkollenská ulice,“ pronesl a položil si zpocený zá-tylek na chladivou kůži zadního sedadla. Během jízdy zíral z okénka na vlaštovky protínající bledě modré nebe v honu za potravou. Teď začíná vylétat hmyz. Teď je čas vlaštovek, jejich šance na přežití. Od teď do západu slunce.

Taxík zastavil na cestě pod velkou tmavou vilou postavenou z kulatin.

„Pojedeme tam nahoru?“ zeptal se řidič.

„Ne, jen tady trochu postojíme,“ odpověděl Harry.

Zíral na dům. Zdálo se mu, že v okně zahlédl Ráchel. Oleg půjde nejspíš brzy spát. Zrovna teď určitě otravuje, jestli by mohl zůstat vzhůru déle, když je...

„Dneska je pátek, že jo?“

Taxikář pomalu přikývl a opatrně se přitom díval do zr-cátka.

Dny. Týdny. Panebože, jak rychle tihle kluci rostou.

Harry si promnul obličej, snažil se vmasírovat si do pod-zimně bledé posmrtné masky, kterou nosil, trochu života.

V zimě to nevypadalo tak špatně.

Harry vyřešil několik velkých případů, měl svědka v Elle-nině případu, abstinoval a on a Ráchel přestali být jen čer-stvě zamilovaným párem, ale začali spolu podnikat to, co rodina běžně dělává. A jemu se to líbilo. Líbily se mu výlety do přírody. Dětské oslavy. S Harrym jako hlavním grilova-čem. Líbilo se mu zvát k nedělnímu obědu otce a Ses a vidět svou sestru s Downovým syndromem a devítiletého Olega, jak si spolu hrají. A to nejlepší: stále byli zamilovaní. Ráchel dokonce začala polehoučku naznačovat, že by se Harry

možná mohl přestěhovat k ní. Argumentovala tím, že dům je pro ni a Olega moc velký. A Harry se příliš nesnažil hledat protiargumenty.

„Uvidíme, až dořeším ten Ellenin případ.“

Cesta do Normandie, kterou si objednali, tři týdny na starém panském sídle a týden na říční lodi, měla být jakousi zkouškou toho, zda jsou na to zralí.

Pak se ale věci začaly kazit.

Celou zimu pracoval na Ellenině případu. Bylo to intenzivní. Příliš intenzivní. Jenže Harry neznal jiný způsob práce. A Ellen Gjeltenová nebyla jen jeho kolegyně, nýbrž jeho nejbližší kamarádka a spřízněná duše. Uplynuly tři roky od doby, kdy společně honili pašeráka zbraní s krycím jménem Princ a kdy z ní baseballová pálka vytloukla život. Stopy na místě činu u řeky Aker vedly ke Sverremu Olsenovi, staré známé firmě z neonacistického prostředí. Bohužel nikdy nezískali možnost poslechnout si jeho vysvětlení, jelikož dostal kulku do hlavy, neboť údajně vystřelil během zatýkání na Toma Waalera. Harry byl přesvědčen o tom, že mužem stojícím za Elleninou vraždou je ve skutečnosti Princ, a přemluvil Møllera, aby ho nechal rozjet vlastní pátrání. Bylo velice osobní a odporovalo veškerým zásadám, podle nichž na oddělení vražd pracovali, jenže Møller mu to chvílku trpěl jako určitý bonus za výsledky, jichž Harry dosáhl v jiných případech. A letos v zimě konečně došlo k obratu. Jeden svědek viděl Sverreho Olsena, jak sedí v červeném autě ve čtvrti Grünerløkka společně s jinou osobou jen pár metrů od místa činu ten večer, kdy došlo k vraždě. Oním svědkem byl již trestaný Roy Kvinsvik, někdejší neonacista, který právě čerstvě konvertoval k letničnímu hnutí a stal se členem náboženské společnosti Filadelfia. Kvinsvik se nedal nazvat právě ideálním svědkem, ale dlouze a důkladně si prohlížel fotografii, kterou mu Harry ukázal, a prohlásil ano, tohle je osoba, kterou viděl v autě společně se Sverrem. Mužem na fotografii byl Tom Waaler.

Ačkoli Harry Waalera dlouho podezřival, zapůsobilo na něj potvrzení jako šok. V neposlední řadě proto, že to nutně znamenalo, že ve sboru musí být víc špiónů. Bez nich by Princ nemohl operovat na tak široké bázi. A to opět znamenalo, že Harry nemůže nikomu věřit. Takže o tom, co mu Roy Kvinsvik pověděl, mlčel, protože věděl, že má jenom jeden pokus, že veškerou prohnílost musí vyrvat jediným trhnutím. A v tom případě si musí být naprosto jistý, že přitom vyrvе i kořeny. Pokud ne, bude sám vyřízený.

Z toho důvodu se Harry ve vši tajnosti pustil do práce a začal budovat neprůstřelnou obžalobu. Jenže se ukázalo, že to bude těžší, než si myslel. Vzhledem k tomu, že nevěděl, s kým může bez rizika mluvit, pátral v archivech vřdycky až poté, co už všichni odešli domů, tajně hledal na intranetu a tiskl si e-maily a seznamy příchozích a odchozích hovorů lidí, o nichž věděl, že se s nimi Waaler stýká. Odpoledne trávil tím, že sedával v autě v blízkosti náměstí Youngstorget a sledoval Pizzu u Herberta. Podle jeho teorie se pašování zbraní realizuje prostřednictvím neonacistických kruhů, které se tam pravidelně pohybují. Protože to nikam nevedlo, začal sledovat Waalera a některé jeho kolegy. Soustředil se na ty, o nichž věděl, že tráví hodně času se zbraní na tréninkové střelnici na Økernu. Sledoval je z bezpečné vzdálenosti. Sedával před jejich domovy a klepal se zimou v autě, zatímco oni uvnitř spali. Přicházel domů k Ráchel za svítání, vyčerpaný, několik hodin se prospal a znovu šel do práce. Po nějaké době ho Ráchel požádala, aby ve dnech, kdy bude mít dvojí směnu, spal u sebe doma. Neprozradil jí, že noční práce je mimo záznam, mimo pracovní dobu, mimo jeho nadřízené, mimo prakticky vše.

Pak začal experimentovat.

Nejdřív zaskočil do Pizzy u Herberta na jeden večer. Pak na další. Mluvil s místními mladíky. Zaplatil jim pivo. Samozřejmě věděli, kdo Harry je, ale pivo zadarmo bylo pivo zadarmo a oni pili, usmívali se a drželi jazyk za zuby. Postupně

Harry pochopil, že nic nevědí. Přesto tam dál chodil. Nevěděl tak docela proč. Možná proto, že mu to dodávalo pocit, že je poblíž něčeho, poblíž dračí sluje, že stačí být trpělivý a počkat, až drak vyleze. Jenže ani Waaler, ani žádný z jeho kolegů se tam neobjevili. Tak se vrátil ke sledování blokového domu, v němž Waaler bydlel. Jedné noci, kdy bylo minus dvacet a ulice byly liduprázdné, prošel kolem jeho auta mladík v krátké slabé bundě oním houpavým krokem, který je tak typický pro fetáky. Před vraty do Waalerova blokového domu se zastavil, rozhlédl se napravo i nalevo a pak se pustil páčidlem do zámku. Harry tam seděl a přihlížel, dobře věděl, že kdyby zasáhl, riskoval by odhalení. Mladík byl patrně příliš zfetovaný, než aby dokázal páčidlo pořádně nasadit, a jak za ně zabral, uvolnila se ze dveří s hlasitým zapraskáním obrovská tříska, mladík padl na záda a skončil v závěji pokrývající trávníček vedle vrat. A tam zůstal ležet. V několika oknech se rozsvítilo. Zálona u Waalera se pohnula. Harry čekal. Nic se nedělo. Minus dvacet. U Waalera nadále světlo. Mladík se nepohnul. S odstupem času se Harry několikrát sám sebe ptal, co měl ksakru udělat. Baterii v mobilu měl kvůli mrazu vybitou, takže nemohl ani zavolat záchranku. Čekal. Minuty ubíhaly. Zastranej feták. Minus dvacet jedna. Idiotskej feták. Samozřejmě odsud mohl odjet, dojet na lékařskou pohotovost a oznámit to tam. Otevřela se vrata. Byl to Waaler. V županu, papučích, čepici a rukavicích vypadal komicky. Měl s sebou dvě vlněné deky. Harry nedůvěřivě přihlížel, jak Waaler kontroluje fetákovi pulz a zorničky a potom ho balí do dek. Pak tam Waaler stál, třel si ruce a mžoural směrem k Harryho autu. O několik minut později zastavila před vraty sanitka.

Té noci došel Harry domů, usadil se do ušáku, kouřil, poslouchal Raga Rockers a Duka Ellingtona a pak šel do práce, aniž se za celých osmačtyřicet hodin vysvlékl ze šatů.

Ráchel a Harry se poprvé pohádali jednoho dubnového večera.

On na poslední chvíli odřekl výlet do hor a ona ho upozornila na to, že je to v krátké době už potřetí, co zrušil dohodnutou věc. Dohodnutou věc s Olegem, upřesnila. On ji obvinil z toho, že si bere Olega jako zástěrku a že po něm vlastně požaduje, aby dával přednost jejím potřebám před hledáním toho, kdo připravil o život Ellen. Ona nazvala Ellen duchem a prohlásila, že se naprosto uzavřel kvůli mrtvé osobě. Že to není normální, že se tou tragédií ukájí, že to je nekrofilie, že ho nežene Ellen, nýbrž jeho vlastní touha po pomstě.

„Někdo tě zranil,“ tvrdila, „a teď musí jít všechny ohledy stranou, abys dosáhl své pomsty.“

Když Harry vystřelil ze dveří, zahlédl za přičkami zábradlí Olegovo pyžamo a ustrašené oči.

Poté přestal dělat všechno, co nesouviselo s hledáním viníků. Pročítal e-maily ve světle nízko skloněných lampiček, zíral do černých oken vil a činžovních domů a čekal na osoby, které nikdy nevyšly ven. A spával vždy jen pár kradmých hodin ve svém bytě v Sofiině ulici.

Dny se postupně stávaly světlejšími a prodlužovaly se, jenže nic nenašel.

A jedné noci se náhle znovu vynořila noční můra z dětství. Ses. Její chycené vlasy. Šok v její tváři. Jeho vlastní ochromení. Další noc se ta můra vrátila. A noc nato znovu.

Øystein Eikeland, kamarád z dětství, který, když právě netaxikařil, chlatal v baru U Malika, prohlásil, že Harry vypadá hrozně utahaně, a nabídl mu levný speed. Harry s díky odmítl a pokračoval v honu, vztekly a vyčerpaný.

Bylo jen otázkou času, než to půjde do háje.

Lavinu spustila naprosto prozaická věc – nezaplacený účet. Byl konec května a Harry už několik dní nemluvil s Ráchel, když ho spícího v kancelářské židli probudilo zvonění telefonu. Ráchel mu oznámila, že cestovní kancelář urguje zaplacení panského sídla v Normandii. Mají na to ještě týden, pak cestovka pronajme objekt někomu jinému.

„Deadline je v pátek,“ zněla Ráchelina poslední slova, než zavěšila.

Harry došel na záchod, stříkl si do obličeje studenou vodu a podíval se na sebe do zrcadla. Pod mokrým světlým ježkem uviděl pár krvavých očí s tmavými váčky a vyčerpané propadlé tváře. Pokusil se o úsměv. V úšklebku se objevily žluté zuby. Sám sebe nepoznával. A pochopil, že Ráchel má pravdu, že tohle je deadline. Pro něj a Ráchel. Pro něj a Ellen. Pro něj a Toma Waalera.

Téhož dne došel za svým nejbližším nadřízeným, Bjarne Møllerem, který byl na policejním ředitelství jediným člověkem, jemuž stoprocentně věřil. Møller střídavě pokyvoval a vrtěl hlavou, když mu Harry vyprávěl, co žádá, a odpovídal mu, že tohle naštěstí není v jeho kompetenci, že to Harry musí probrat přímo se šéfem kriminálky. A že by si měl všechno v každém případě dvakrát rozmyslet, než za ním půjde. Harry se vydal z Møllerovy čtvercové kanceláře rovnou do oválné pracovny šéfa kriminálky, zaklepal, vešel a předložil mu to, co měl. Svědek, který viděl Toma Waalera společně se Sverrem Olsenem. A skutečnost, že právě Tom Waaler zastřelil Olsena při zatýkání. A bylo to. Bylo to všechno, co měl po pěti měsících dřiny, pěti měsících sledování, pěti měsících na hranici šílenství.

Šéf kriminálky se Harryho zeptal, jaký motiv podle něj mohl Tom Waaler mít pro případnou vraždu Ellen Gjeltenové.

Harry odpověděl, že Ellen zjistila závažné informace. Téhož večera, kdy byla zavražděna, zanechala Harrymu na záznamníku vzkaz, že ví, kdo je Princ, hlavní osoba stojící za ilegálním dovozem zbraní, která způsobila, že osloské kriminální živly jsou najednou po zuby ozbrojené profesionálními ručními zbraněmi.

„Volal jsem jí zpátky, jenže už bylo bohužel pozdě,“ dodal Harry a pokoušel se šěfovi kriminálky vyčíst něco z obličeje.

„A Sverre Olsen?“ zeptal se šéf kriminálky.

„Když jsme přišli Olsenovi na stopu, Princ ho zabil, aby nám Olsen nemohl prozradit, kdo stojí za Elleninou vraždou.“

„A vy tvrdíte, že tenhle ‚Princ‘ je...“

Harry zopakoval jméno Toma Waalera. Šéf kriminálky mlčky pokývl a konstatoval:

„Tedy jeden z nás. Jeden z našich nejdůležitějších vrchních komisařů.“

Následujících deset vteřin měl Harry pocit, že sedí ve vakuu: bez vzduchu, bez zvuku. Věděl, že jeho kariéra u policie může tímhle skončit.

„Dobře, Hole. Než rozhodnu, co uděláme dál, chci se setkat s tím vaším svědkem.“

Šéf kriminálky vstal.

„A předpokládám, že je vám jasné, že tohle musí prozatím zůstat jen mezi námi dvěma.“

„Jak dlouho tu budeme stát?“

Harry sebou při zvuku taxikářova hlasu trhl. Málem usnul.

„Jedte zpátky,“ vyzval ho a vrhl směrem k vile poslední pohled.

Cestou po Kostelní zazvonil Harrymu mobil. Volala Beáta.

„Myslíme, že jsme našli vražednou zbraň. A měl jsi pravdu. Je to pistole.“

„V tom případě gratuluju nám oběma.“

„No, nebylo tak těžké ji najít. Ležela v odpadkovém koši pod dřezem.“

„Značka a číslo?“

„Glock 23. Číslo je vypilované.“

„Známky po vypilování?“

„Pokud tě zajímá, jestli jsou stejné, jaké nacházíme na většině zbraní momentálně zabavených v Oslu, pak zní odpověď ano.“

„Chápu.“ Harry si přehodil mobil do levé ruky. „Co nechápu, je to, proč mi to všechno voláš. Není to můj případ.“

„Tím bych si nebyla tak jistá, Harry. Møller tvrdil...“

„Ať jdou Møller a celá zasraná osloská policie do hajzlu!“

Harry se sám lekl svého pronikavého hlasu. Zahlédl, jak zpětné zrcátko vyplnilo taxikářovo obočí tvořící písmeno „V“.

„Promiň, Beáto. Já... Jsi tam ještě?“

„Jo.“

„Jsem teď zrovna trochu *mimo*.“

„Tohle počká.“

„Co jako?“

„Nespěchá to.“

„Sem s tím.“

Beáta vzdychla.

„Všiml sis té boule, co měla Camilla Loenová přímo nad očním víčkem?“

„No jasně.“

„Myslela jsem si, že ji vrah třeba praštil nebo že si to způsobila sama při pádu. Jenže se ukázalo, že to žádná boule není.“

„Vážně?“

„Soudní patolog tu bulku smáčkl. Byla úplně tvrdá. Tak sáhl prstem pod víčko. A víš, co našel úplně nahoře na její oční bulvě?“

„No to nevím...“

„Malý načervenalý drahokam vybroušený do tvaru hvězdy. Myslíme si, že je to diamant. Co na to říkáš?“

Harry se nadechl a podíval se na hodinky. V Sofii zavírají až za tři hodiny.

„Že to není můj případ,“ odpověděl a zavěsil.

Pátek

Voda

Je sucho, ale já jsem viděl toho policajta, jak vychází zpod vody. Voda pro žíznivé. Dešťová voda, říční voda, plodová voda.

On mě neviděl. Potácel se směrem k Ullevålské ulici, kde se pokoušel chytit taxík. Nikdo mu nechtěl zastavit. Jako jedna ze zbloudilých duší, které putují podél řeky a převozník je nechce převézt. Víím, jaký je to pocit. Nechat se ponižovat od těch, které jsi předtím živil. Být odmítnut, když pro jednou ty potřebuješ pomoc. Zjistit, že na tebe plivou a že ty to nemáš komu oplatit. A pomalu pochopit, co musíš udělat. Paradoxní samozřejmě je, že taxikáři, který se nad tebou smiluje, podřízneš hrdlo.

Úterý

Výpověď

Harry došel do nejzazší části obchodu, otevřel prosklené dveře chladicího boxu s mlékem a naklonil se dovnitř. Vytáhl si zpoceně tričko, zavřel oči a cítil chladivý vzduch na kůži.

Hlásili tropickou noc a hrstka zákazníků v obchodě nakupovala věci na grilování, pivo a minerálku.

Harry ji poznal podle barvy vlasů. Stála k němu zády u pultu s masem. Široký zadek jí perfektně vyplňoval džíny. Když se otočila, uviděl, že má na sobě top se zebřím vzorem, ale stejně přiléhavý, jako byl ten leopardí. Pak se však Vibeke Knutsenová rozhodla jinak, položila zabalené bifteky zpátky, dojela s vozíkem k chladicímu pultu a popadla dva balíčky filetů z tresky.

Harry si stáhl tričko a zavřel prosklené dveře. Nechce mléko. Ani maso nebo tresku. V podstatě toho potřebuje co nejmíň, jen něco k zakousnutí. Ne kvůli hladu, ale kvůli žaludku. Ten se mu totiž už včera večer obracel. A Harry ze zkušenosti věděl, že jestli do sebe teď nedostane pevnou stravu, nesnese ani kapku alkoholu. V jeho nákupním vozíku ležel bochníček chleba a igelitka z obchodu s alko-